

τετῆ λίθοι, ἵνα ἐμποδίζωσι τὰς προσκρούσεις τῶν τροχῶν τῶν ἀμαξῶν, οὗ εἰς τινὰ μέρη ἀληθῶς οἱ τροχοὶ ἔχουσι προστριβὴν εἰς τοὺς τοίχους, καὶ τέλος, οὗ τοίχοι τινες ἔχουσι ἐπιχρίσμα μέχρις ἐκείνου τοῦ βάνου, ὅπου ἔχουσι τετῆ οἱ λίθοι κατὰ τῶν τροχῶν τῶν ἀμαξῶν, ἄλλοι δὲ τοίχοι ἔχουσι ἕως ἐκεῖ καλῶς ἐξευρασμένας προσόψεις, αἵτινες ἦσαν προωρισμένα νὰ φαίνονται. Ἐκ τούτων καταφαίνεται σαφῶς, ὅτι κατὰ τὸ πρῶτον ἡμῶν τῆς Δ'. π. Χ. ἑκατονταετηρίδος ἡ ὁδὸς ἔκειτο εἰς ἐκεῖνο τὸ βάνος. Μετ' ὀλίγα ἔτη ὁμοῦς ἡ ὁδὸς ἐπεχώσθη καὶ ἐθεμελιώθησαν ἄλλοι τοίχοι ὑψηλότεροι.

Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη εἶνε διὰ τοῦτον τὸν λόγον σπουδαία, ὅτι πολλὰ τῶν αὐτόθι μνημείων, βλεπόμενα ἐκ τοιοῦτου βάνου, ἐμποιοῦσιν ἄλλην ἐντύπωσιν, ἐξαφανίζονται δὲ ὡς μὴ βλεπόμενα ὑπὸ τοῦ θεατοῦ πάντα τὰ ἀτελῶς ἢ ἀουμμέτρως ἐξευρασμένα μέρη αὐτῶν, ὡς ἐκ τούτου δὲ θὰ γείνη ἀνάγκη νὰ ἀπικοινοθῶσιν ἐκ νέου καὶ τὰ αὐτόθι ὑπάρχοντα μνημεῖα καὶ τὰ ἐν τῷ Ἐθνικῷ Μουσείῳ καταθεθειμένα, ὅσα προέρχονται ἐκ τοῦ Κεραμεικοῦ.

Τῆς Ἡγησοῦς ὁμοῦς τὸ μνημεῖον καὶ τὰ παρακείμενα εἰς αὐτὸ δὲν ἐφαίνοντο πολὺ ἐκ τῆς ἀρχαίας ὁδοῦ, ἐπειδὴ ἀπεκρύπτοντο ὑπὸ τοῦ κάτωθι αὐτῶν τοίχου, ἔπρεπε δὲ νὰ ἀνέλθῃ ὁ θεατὴς ἐπὶ τοῦ ἄνω τοῦ τοίχου ἐπιπέδου καὶ νὰ ἴδῃ αὐτὰ ἐκ τοῦ πλησίον καὶ ὄχι εἰς ὕψος. Ὁμοίως καὶ τὸ μνημεῖον τοῦ Διονύσου φαίνεται ὅτι εἶχε πρὸ αὐτοῦ ὑψηλὸν κ. ἐπίπεδον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήρχοντο οἱ ἐπισηκέπται.

Ὅλος ἄλλοίαν ὄψιν προσέλαβε διὰ τῆς ἀνασκαφῆς καὶ τὸ μνημεῖον τοῦ προξένου Πυθαγόρα, τὸ ὁποῖον, ὡς γνωστόν εἶνε παλαιότερον τῶν ἄλλων, ἀνήκον εἰς τὴν Ε' π. Χ. ἑκατονταετηρίδα.

Πρότερον ἢ ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς στήλης ἐπιγραφὴ ἔκειτο παρὰ τὸ ἔδαφος καὶ μόνον κῦπτων ἢ ἄνατο νὰ ἀναγνώσῃ τις αὐτήν, ἀλλὰ τώρα ἀπεδείχθη ὅτι κάτωθι τῆς βάσεως ὑπάρχει μέγα πώρινον ὑπόβαθρον, ὅστε ὄχι μόνον τὴν ἐπιγραφὴν δυνατόν τις εὐκόλως νὰ ἀναγνώσῃ ὁρθῶς, ἀλλὰ καὶ τὸ ὅλον μνημεῖον φαίνεται μεγαλοπρεπέστατον καὶ σεμνότερον ἐν τῇ ἄκρᾳ αὐτοῦ ἀπλότητι.

Ἐκτός τούτου παρέσχεν ἡ ἀνασκαφὴ αὕτη καὶ ἄλλην ἀπροσδόκητον ἀνακάλυψιν. Εὐρέθη δηλαδὴ, ἀλλὰ δυστυχῶς ὄχι κατὰ χρόνον, τὸ ἄνω ἡμισυ μέρος τοῦ κορμοῦ μαρμαρίνου ἀγάλματος ἀνδρὸς καθημένου, φοροῦντος ἱμάτιον Περσικόν, δηλαδὴ κάρδυν, ὡς ἐκ τῆς τέχνης δὲ φαίνεται ὅτι ἀνήκει εἰς τὸ τέλος τοῦ Πέμπτου ἢ τὴν ἀρχὴν τοῦ Τετάρτου αἰῶνος π. Χ. Ἄδελον ἂν ὁ ἀνὴρ ἦτο Πέρσης ἢ Ἕλληρ σατραπῆς ἐπαρχίας τινὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἀλλ' ὅτι καὶ ἂν εἶνε, ἡ ὑπαρξίς μνημείου ἀνδρὸς βαρβάρου ἢ βαρβαρίζοντος ἐν τῷ Ἀθηναϊκῷ τοῦτ' αὖτε νεκροταφείῳ ἦτο ὄλιγος ἀπροσδόκητος. Ὁ κορμὸς οὗτος μετεκομίσθη εἰς τὸ Ἐθνικὸν Μουσεῖον μετ' ἄλλων τινῶν εὐρημάτων τῆς ἀνασκαφῆς.

★

Συνεγκροτήθη διεθνὲς συνέδριον περὶ δικαιοῦματος τῶν συγγραφέων, οὐδὺνος θὰ μετασχωσὶ τὰ μέλη τῆς Διεθνoῦς φιλολογικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς Ἐνώσεως καὶ ἀντιπροσώποι πολλῶν χωρῶν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ συνεδρίου θὰ προταθῇ ἡ ἀναθεώρησις τῆς συμβάσεως τῆς Βέρνης, ἣτις καὶ θὰ οὐζητηθῇ ἀμέσως. Αἱ ἐργασίαι τοῦ συνεδρίου διήρκεσαν ἐπὶ τριήμερον.

★

Ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ 76 ἐτῶν ὁ διάσημος βιολιστῆς καθηγητὴς τῆς Β. Ἀκαδημίας τοῦ Βερολίνου, Ἰωσήφ Ἰσακίμ. Ἦτο μεγάλη μουσικὴ μορφή. Ἐνεφανίσθη ὡς μουσικὸς τῷ 1844 εἰς μίαν συναυλίαν. Μαθητὴς τοῦ Μένδελσον, φίλος τοῦ Σοϊμαν, ἀλλ' ἐχθρὸς τοῦ Βάγνερ. Ἦτο κατὰ προοίμιον ἐκτελεστῆς τοῦ Μπαχ καὶ Μπετόβεν. Τεχνίτης βαθύς, λεπτός, εἰλικνετο ἀπὸ τὸν Γερμανικὸν κλασικισμόν.

Ὁ μόλις δεκατριετής μαθητὴς τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν, τετραχορδιστῆς εὐρυτάτου μέλλοντος, ὁ μικροσκοπικὸς Γκέριγκερ ἐπανήλθεν ἐκ τῆς ἀπὸ τὴν Εὐρώπην περιο-

δείας τον. Τὸν Γκέριγκερ ἐθανύμασamen κατὰ τὴν δοθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ πέρουσι ἐν τῷ Ὁδείῳ συναυλίαν, ἐφέτος δὲ θὰ δοθῇ εὐκαιρία νὰ ἐκτιμησώμεν καὶ πάλιν τὴν μεγάλην μουσικὴν του ἰδιοφυΐαν.

★

Κατὰ τὰς ἐν Φιγαλεῖα ἀνασκαφὰς ἐν τῷ ναφ τοῦ Ἀπόλλωνος ἀνευρέθη ὠραιότατον χαλκοῦν ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος μεγάλης ἀρχαιολογικῆς ἀξίας.

★

Νέον μηνιαῖον περιοδικὸν φιλολογικὸν καὶ κριτικὸν τῆς τέχνης ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις ἡ «Isis». Περιέχει μετὰφρασιν ἐνὸς ποιήματος τοῦ κ. Παλαμᾶ ὑπὸ τοῦ Ἀργι René d' Yvermont καὶ κριτικὴν περὶ τοῦ ἐν Παρισίοις Ἕλληρος γλύπτου κ. Κ. Δημητριάδου, γραφεῖ αὖ ὑπὸ τοῦ κ. Jean Libert.

★

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γεωργαντὴ ἐτέλεσαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ νεωσοῦ ἀνεγερθέντος καλλιτεχνικοῦ τῶν ἐργαστηρίων ἐπὶ τῆς λεωφόρου Ἀκροπόλεως.

★

Ὁ καθηγητὴς τῆς γλυπτικῆς ἐν τῇ Καλλ. σχολῇ τῶν Παρισίων καὶ μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου κ. Ι. Κουτίν δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν ἡμέτερον ὑπουργὸν τῆς Παιδείας οὐπιστὰ ἐκθύμως τὸν μαθητὴν του κ. Κ. Δημητριάδην γλύπτην, οὐδὺνος τὰ ἔργα μαρτυροῦν «ἀληθινὴν καλλιτεχνικὴν ἰδιοφυΐαν». «Τὰ ἔργα αὐτὰ ἀπέστειλεν ὁ Δ. εἰς τὸ ἐφετεινὸν Salon—γράφει ὁ γάλλος καθηγητὴς—τοῦ περιποιοῦν μεγάλην τιμὴν καὶ ὡς πρόεδρος τῆς Ἑλληνοδικῆς ἐπιτροπῆς δύναμαι νὰ σὰς βεβαιώσω ὅτι πάντες οἱ καλλιτέχνη ἐξετίμησαν τὴν μεγάλην ἀξίαν τῶν ἔργων του». Παρακαλεῖ ἐν τέλει ὅπως παραταθῇ ἡ ἐν Παρισίοις ὑποτροφία τοῦ κ. Δημητριάδου.

★

Ἀπέθανεν εἰς Παρισίους ὁ Ἀλβέρτος Κέμπερεν, ἐπιτιμος διευθυντῆς τῶν ἐθνικῶν Μουσείων τῆς Γαλλίας. Κατήγετο ἀπὸ Ἑλβετικὴν οἰκογένειαν καὶ ἐγεννηθῆτο τὸ 1826 εἰς Παρισίους.